

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

בפני: כב' השופט זאב המר, סג"נ

מערערת: רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס"
ע"י ב"כ עו"ד אלי פיטרו

נגד

משיבה: שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית
ע"י ב"כ עו"ד שאול ברגרזון

משיבה פורמאלית: דוקטורס- אתר האינטרנט

1

2

פסק דין

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

22

23

הרקע העובדתי בקליפת האגוז

1. בפני ערעור על החלטתו של בית-משפט השלום בתל-אביב-יפו (כב' השופטת בלהה טולקובסקי) מיום 12.2.08, בבש"א 152863/08, אשר הוגשה במסגרת ת"א 14303/08, ועניינה חשיפת פרטי גולשת אנונימית באינטרנט (כתובת ה-IP - Protocol Internet), שהתבטאה בגנותה של המערערת במסגרת פורומים באתרי האינטרנט של המשיבות. בית-משפט קמא סירב לבקשה.

2. ביום 6.11.07, באתרים של המשיבה והמשיבה "הפורמאלית", בפורום הריון ולידה, התפרסמה הודעה על-ידי גולשת אנונימית, אשר נשאה את הכותרת הבאה: **"בייבי פלוס - תתרחקו מהחנות"**. אביאה כאן כלשונה:

"שלום לכולם,

הבטחתי לעצמי שאני אספר את זה לכמה שיותר אנשים כדי לעזור, ולכן בקצרה - קניתי את חבילת הלידה בחנות בשם בייבי פלוס במודיעין. החבילה הגיעה באיחור רב, חלק מהמוצרים הגיעו פגומים והשרות היה גרוע. הם אפילו ניסו לרמות בזמן עשיית החשבון והכל במסווה של טעויות שנעשו בתמימות... הגעתי אליהם כי אמרו לי שהמחירים שלהם יחסית טובים, אבל אחרי שעברתי איתם עשרת מדורי גיהנום אני יכולה להגיד בצורה חד משמעית - גם אם חסכתי קצת כסף (ואני ממש לא בטוחה שזה נכון...) אז זה ממש, אבל ממש, לא היה שווה את זה. בסוף כל התהליך העקום איתם, במקום להתנצל את (הטעות במקור)

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

- 1 התייחסו אלינו כל כך גרוע ובצורה כל כך מעליבה שאני היום מרגישה שאני חייבת
2 לספר את זה לאנשים כדי שאף אחד יותר לא יפגע מהם. אנחנו בשלב כל כך יפה
3 בחיינו שפשוט לא הוגן שמישהו מנסה להרוס לנו אותו בצורה כה אכזרית.
4 ראו הוזהרתם!" (מוצג א' בתיק המוצגים מטעם המערערת).
5
6 באתר של המשיבה התפרסמה ההודעה גם בתאריך 27.12.07.
7
8 3. הפרסומים הובאו לידיעתה של המערערת, וזו פנתה ביום 1.1.08 במכתב למנהלי האתרים,
9 בדרישה להסירם לאלתר ולחשוף את פרטי הגולשת האנונימית (מוצג ג' בתיק המוצגים מטעם
10 המערערת). בד בבד פנתה המערערת לגולשת האנונימית, באמצעות קריאה באתרים, לחדול
11 ממועשיה ולהזדהות.
12
13 4. אתר doctors של המשיבה "הפורמאלית", נענה לבקשתה של המערערת והסיר מיידית את
14 הפרסומים, בעוד אתר המשיבה לא זיכה את המערערת בכל מענה והפרסומים נותרו על כנם. רק
15 עובר לקבלת מכתבה השני של המערערת, מיום 15.1.08 (מוצג ו' בתיק המוצגים מטעם המערערת),
16 הוסר הפרסום הראשון, אולם הפרסום השני הוסר מהאתר בשלב מאוחר יותר, לטענת המשיבה,
17 עקב תקלה (ראה מכתבה של המשיבה מיום 14.1.08 - נספח ז' בתיק המוצגים מטעם המערערת, וכן
18 סעיף 1 לתגובת המשיבה לבקשה לצו עשה, לחשיפת פרטי-גולש ולהסרת פרסומי-לשון הרע).
19
20 5. זה הרקע לתביעה בגין פרסום לשון הרע, שהגישה המערערת ביום 29.1.08, בפני בית-משפט
21 קמא, בד בבד עם הבקשה להורות למשיבות למסור למערערת את פרטי הגולשת האנונימית.
22
23 התובענה הוגשה נגד המשיבה ונגד "פלונית", לסעד כספי של 300,000 ₪, בגין הנזקים
24 שגרמו הפרסומים לתובעת.
25
26 במקביל לכתב התביעה, פנתה המערערת בהליך ביניים נגד המשיבה ונגד "אתר doctors",
27 בבקשה ל"צו עשה לחשיפת פרטי-גולש ולהסרת פרסומי-לשון הרע" (להלן: "הבקשה"). בקשה זו
28 היא על-פני הדברים בעייתית, גם משום שהוגשה כבקשת-ביניים בהליך עיקרי נגד מי שאינו צד
29 להליך העיקרי, וגם משום שהסעד המבוקש בה הוא צו עשה, צו לשינוי מצב ולא צו להקפאה
30 ולשמירת מצב עד מתן פסק הדין. הצדדים לא התייחסו לכך.
31
32
33

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

פסיקתו של בית-משפט קמא בבקשה

1
2
3 6. בית-משפט קמא דחה את הבקשה, מהטעם שלא מצא בדברי הגולשת משום עבירה פלילית,
4 לכאורה, על חוק איסור לשון הרע, אלא הבעת-דעה לגיטימית של לקוח לא מרוצה. כן סבר, כי
5 מדובר בפרסומים שאינם עוצמתיים או בעלי-משקל שלילי מיוחד, המצדיקים את חשיפת פרטי
6 הגולשת האנונימית, וכי באותו פורום עצמו התפרסמו גם דעות אחרות, שדיברו בזכותה של
7 המערערת והשירות הטוב שהיא מעניקה ללקוחותיה.
8
9 המערערת לא השלימה עם התוצאה, ומכאן הערעור שלפני.

הערעור

11
12
13 7. תחילה הגישה המערערת בקשת רשות ערעור (בר"ע 1251/08) על החלטתו של בית-משפט
14 קמא בבש"א 152863/08. בית-משפט זה (כב' השופטת שרה ברוש) קבע, כי הבקשה לרשות ערעור
15 הוגשה בשגגה, משום שלמערערת זכות ערעור. לפיכך פסק, כי הבקשה תידון כערעור (תקנה 410א
16 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984). ערעור זה הוא נושא פסק-דיני.

טענות הצדדים בערעור

17
18
19
20 8. בהודעת-ערעור מפורטת, תקפה המערערת את ההחלטה "לאורך כל החזית" וטענה, כי היא
21 מוטעית מיסודה. לא מצאתי לנכון לפרט ולמנות את כל נימוקי הערעור והטענות המועלות בו.
22 אתייחס אליהם בהמשך הדיון לגופם של אותם נימוקים, שנכון יהיה לדון בהם. יחד עם זאת, אציין
23 בקצרה, כי ליבת הערעור נוגעת לסיווג הפרסום כאמירה או התבטאות של לקוח לא מרוצה, או
24 כלשון הרע, באשר הוא מכפיש ומשמיץ את המערערת ואת עסקה.
25
26 המשיבה סבורה, כי יש לדחות את הערעור, מאחר ומסקנתו של בית-משפט קמא מבוססת
27 כדבעי בחומר הראיות ונימוקיו פורטו בהרחבה, כך שאין מקום להתערב בקביעותיו.
28

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

דיון

הרקע הנורמטיבי

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

9. נושא חשיפת זהותם או כתובת האינטרנט של גולשים אנונימיים, טרם הוסדר בחקיקה. בתי המשפט התמודדו עם בקשות החשיפה. בפסיקה מסתמנות שלוש גישות.

10. הגישה המחמירה כלפי בקשות לחשיפת זהות המגיבים או הגולשים האנונימיים, הנוטה לצמצם את המקרים הראויים לחשיפה, מצאה את ביטוייה בה"פ (מחוזי ת"א) עו"ד סבו נ' ידיעות אינטרנט (שותפות רשומה) (לא פורסם, 11.11.07) (להלן: פס"ד סבו). בפסק-דין זה חזרה כבי השופטת מ' אגמון-גונן על העמדה שהביעה בפסק-דין קודם, בשי"א (שלום י-ם) 4995/05 פלנית נ' בזק בינלאומי בע"מ (לא פורסם, 28.2.06), לפיה יש לחשוף זהות הגולשים (או כתובת ה-IP שלהם), רק מקום בו מקים הפרסום אחריות פלילית:

"יש ליתן משקל גבוה לחופש הביטוי באינטרנט, אלא במקרים חריגים בהם ראוי כי זכותו של הגולש לביטוי תיסוג מפני האינטרס שעומד מנגד. אינטרס כזה עשוי להיות אינטרס של הגנת הציבור או שלום הציבור. אלו הם אותם מקרים בהם יתכן שמעשיו של גולש האינטרנט עולים כדי מעשה פלילי, אז ייסוג חופש הביטוי וזכותו לפרטיות. במשפט האזרחי, מדובר במקרים חריגים וקיצוניים ביותר. האיזון הראוי, בהקשר של לשון הרע, כדי לא לפגוע יתר על המידה בשימוש ברשת האינטרנט, יאפשר גילוי באותם מקרים שעשויים להקים אחריות פלילית בגין לשון הרע. כלומר, כאשר מקרה הבא בפני בית המשפט עשוי להקים אחריות פלילית בגין לשון הרע שנעשתה כלפי המבקש, קיים אינטרס ציבורי להגביל את חופש הביטוי באינטרנט, ולתת סעד למבקש".

להלן: "הגישה המחמירה או המצמצמת".

11. גישה ליברלית יותר ננקטה על-ידי כבי השופט יצחק עמית בבר"ע (מחוזי חי) 850/06 רמי מור נ' ידיעות אינטרנט אתר YNET (לא פורסם, 22.4.07) (להלן: פ"רשת רמי מור"), לפיה אין מניעה להתערבות בתי המשפט, כאשר האנונימיות ברשת נוצלה לרעה, לשימוש המהווה עוולה, או עבירה. לדעת השופט עמית, המבחן שנקבע על-ידי השופטת אגמון-גונן הוא צר מדי.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

1 "קשה להלום, כי מי שמפיץ ברשת תמונות עירום, או מכתבים אינטימיים של
2 פלונית, יוכל להסתתר מאחורי מסך האנונימיות למרות, הפגיעה הקשה
3 בפרטיותה. כך גם לגבי השמצות וביטויים פוגעים, שאין בינם לבין הבעת דעה
4 לגיטימית ולא כלום. אדרבה, העובדה שהכותב יכול להישאר "רעול פנים", עשויה
5 לעודד ניצול לרעה של האנונימיות, כך שבחסות האנונימיות, חופש הביטוי יהפוך
6 לחופש הביזוי והשיסוי" (פסקה 35).

7

8

וכן:

9

10 "אין בכוחה של האנונימיות להעניק "חסינות" מפני עוולה של פרסום לשון הרע
11 או מפני כל פרסום המהווה עוולה על-פי חוק, כמו פגיעה בפרטיות או עוולה
12 מסחרית. בדרך זו, מחד - איינו פוגעים ביתרונותיה של האנונימיות ובתרומתה
13 לחופש הביטוי באינטרנט; ומאידך - האנונימיות נתחמת עד לגבולות המוכרים
14 של חופש הביטוי".

15

16 על-מנת למנוע "אפקט מצנן" בבחינת הרתעת יתר, סבור השופט עמית כי נדרש "דבר מה
17 נוסף", לגביו הציע מספר מבחנים גמישים, שאינם ממצים ואינם מתיימרים להיות רשימה סגורה.

18

19 12. גישה דומה לגישתו של כב' השופט עמית, אך מקלה יותר, ננקטה על-ידי כב' השופטת ד"ר
20 פלפל בה"פ (מחוזי ת"א) 1244/07 מזמור הפקות נגד מעריב הוצאת מודיעין בע"מ (אתר האינטרנט
21 NRG) (לא פורסם, 20.3.08) (להלן: פרשת מזמור):

22

23 "השיח הציבורי יכול להיות שוטף ואנונימי, כל אימת שהוא ענייני; ברגע
24 שהבמה האלקטרונית הופכת לזירת-אגרוף בבוץ, צריך המתפלש בבוץ להבין
25 ולהפנים, שאם זרק בוץ על מאן דהוא ובכך, לכאורה, יש עבירה או עילת-תביעה
26 בנזיקין או בקניין רוחני, זכאי אותו נפגע לדעת מיהו זורק הבוץ, ולהחליט מה
27 לעשות במידע זה לאחר-מכן על-פי שיקול דעתו. אין זה סוד, שגם בסיטואציות
28 "גלויות" לא תמיד נפגעים, לכאורה או שלא לכאורה, מגישים תביעה כנגד
29 הפוגע. הזכות והכוח מה לעשות במידע הם אצל הנפגע, ויש צורך לשמור על
30 משוואה זו, בבחינת: "לא יצא החוטא נשכר". במובן זה, נראה שהגישה צריכה
31 להיות לפי אמות המידה של חוק חופש המידע, במובן זה, שלמבקש יש זכות
32 לקבל מידע, ויש לו כוח להחליט לאחר-מכן איזה שימוש, אם בכלל, לעשות בו.
33 ודוק: משגרסתי שהנפגע (למשל, בנזיקין) הוא מי שיש לו עילת-תביעה לכאורה,
34 אזי דרך משקפיים אלה, המיושמות על עילת התביעה הרלבנטית, יובאו כמובן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

- 1 בחשבון גם המבחנים הגורמים לשכלול עילת התביעה, ואשר חלקם מסווג על-ידי
2 עמיתי השופט עמית כ"דבר מה" או תנאים לגילוי זהות מפיץ המידע".
3
4 לשיטתה, די בראייה לכאורה לביצוע עוולה, כדי לאשר התערבות משפטית וחשיפת פרטי
5 גולש האינטרנט, ולא רק כאשר קיים חשש ממשי לביצוע עבירה פלילית.
6
7 13. בפסק-דין נוסף, הורתה כב' השופטת פלפל, על המצאת פרטים של כתובות דואר אלקטרוני,
8 בשל קיומן לכאורה של הפרת סימן מסחרי ועילת-תביעה בשל גניבת-עין :
9
10 "השאלה תהיה, האם שיטת המשפט שלנו, הליבראלית, מצדיקה מתן מגן למאן
11 הוא הגורם לנזק כלכלי לחברו, כשהוא מסתתר מאחורי מכשיר טכני, שמטרתו
12 הבסיסית היתה והינה שונה.
13 איני סבורה שאנו צריכים לשנות יסודות מושכלים של השיטה, ולטעמי, אין כל
14 מניעה שבתי המשפט יחשפו כתובת אינטרנט של גולש שפוגע, בחסות האינטרנט,
15 בזכויות קניין רוחני של אחר, מתוך רצון להתחרות בו" (ה"פ (מחוזי ת"א) 250/08
16 חברת ברוקר טוב בע"מ נ' חברת גוגל ישראל בע"מ (לא פורסם, 7.1.09)).
17
18 14. בת"א (מחוזי חיפה) 914/07 כהן סקאלי דוד נ' נטוויז'ן 013 ברק בע"מ (לא פורסם, 12.5.09)
19 ובת"א (מחוזי ת"א) 2433/07 עיריית אריאל נ' וואלה תקשורת בע"מ (לא פורסם, 18.1.09), אימצו
20 כב' השופטים א' קיסרי וא' זמיר (בהתאמה) את גישתה של כב' השופטת דרורה פלפל.
21
22 הן השופטת פלפל והן השופט זמיר סברו, שהמבחן לגילוי זהותו או כתובת האינטרנט של
23 גולש, שהוצע בהצעת חוק מסחר אלקטרוני, התשס"ח-2008, שפורסם ב- 14.1.08 (ה"ח ממסלה 356
24 עמ' 322), הוא מבחן ראוי, היינו - כאשר -
25
26 "... קיים חשש של ממש שתוכנו של מידע שהועלה לרשת תקשורת אלקטרונית או
27 הפצתו ברשת כאמור, מהווים עוולה כלפי אדם או הפרת זכות קניין רוחני שלו"
28 (סעיף 13(ב) להצעה).
29
30 15. השקפתי היא כהשקפתה של השופטת פלפל, כפי שבוטאה בפרשת מזמור. נימוקיה
31 מקובלים עלי, אך אוסיף בקצרה הערות אחדות להבהרת גישתי.
32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

1 הגישה המחמירה וכן הספרות המשפטית, שמו את הדגש על מהותו של האינטרנט
2 כ"תשתית ליצירת שיח ציבורי מסוג חדש", על סגולותיה של הרשת "ליישום ההליך הדמוקרטי"
3 (ראה ניבה אלקין-קורן "המתווכים החדשים 'בכיכר השוק' הווירטואלית", משפט וממשל ו' 381);
4 ובכלל, על חופש הביטוי של המשתמשים ברשת (פס"ד סבו, הנזכר לעיל).

5

6 אני מבקש להאיר את זכותו של האדם לכבוד ולשם טוב.

7

8 16. "כבוד האדם ושמו הטוב חשובים לעיתים לאדם כחיים עצמם, הם יקרים לו לרוב
9 יותר מכל נכס אחר. בתודעתנו החברתית תופס שמו הטוב של אדם מקום מרכזי.
10 מקורותינו מציינים, כי 'לשון הרע הורגת', וכי כל המלבין את פני חברו ברבים
11 'כאילו שופך דמים' ... אין להתפלא, איפוא, כי תפיסתנו הינה, כי 'טוב שם טוב
12 משמן טוב' ..." (ע"א 214/89 אריה אבנרי נ' אברהם שפירא, פ"ד מג(3) 840, 856)
13 (להלן: "פרשת אבנרי").

14

15 האינטרס של אדם בשמירת שמו הטוב "מהווה אחת מזכויות היסוד שבמשטרנו
16 המשפטי" (שם). וכן "הזכות לכבוד ... הינה זכות יסוד חוקתית של הפרט ומוגדרת באופן זה
17 במפורש בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו" (גנאים, קרמניצר ושנור לשון הרע הדין - המצוי והרצוי
18 53 (2005)).

19

20 הערך המוגן באיסור לשון הרע הוא, בראש ובראשונה, כבודו של האדם ושמו הטוב (שם,
21 186, 218; המחברים אף מציעים נוסח חדש לחוק בו ייאמר, כי "לשון הרע הוא דבר שפרסומו עלול
22 לפגוע בכבוד ..." (שם, 408)).

23

24 17. אכן, קיים "מתח בלתי-פוסק" בין הזכות לשם טוב לבין הזכות לחופש הביטוי (פרשת
25 אבנרי 859). דיני לשון הרע אמורים ליישב בין האינטרסים השונים, המתנגשים לעתים. זה תפקידו
26 של המחוקק, אשר עשה זאת בחוק איסור לשון הרע, "בדרך של מציאת איזונים בין האינטרסים
27 המתנגשים השונים" (שנהר דיני לשון הרע 21 (1997)).

28

29 הפרת האיזון, או הסטתו לכיוון של חופש הביטוי האנונימי ברשת האינטרנט, כחזונו של
30 המקדשים חופש ביטוי זה, אינו נובע מהחלטה מושכלת של המחוקק, אלא רק תוצאה של האפשרות
31 הטכנולוגית לעשות כן. זה איננו נימוק אידיאולוגי מספיק, לטעמי.

32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

1 כבודו ושמו הטוב של אדם הם, כאמור, ערכים חברתיים יסודיים, חוקתיים שמעמדם
2 והיקפם לא יכולים להיות מוכתבים ומעוצבים רק על ידי הטכנולוגיה. השימוש בטכנולוגיה אמור
3 להיות כפוף לערכים החברתיים.
4

5 18. הסרת האנונימיות "כאשר נעשה שימוש לרעה באנונימיות ברשת, שימוש המהווה
6 לכאורה על פניו עוולה בנזיקין" (פרשת מזמור), אינה אמורה לפגוע בחופש הביטוי ובדמוקרטיה;
7 מדובר הרי רק במקרים של גרימת-עוולה, כגון: פגיעה בכבוד, בשם הטוב, בפרטיות, בקניין הרוחני
8 (גם ההיבט הרכושי מוגן על-ידי האינטרס לשם טוב ולכבוד - פרשת אבנרי בע' 856).
9

10 19. יש המשווים את האינטרנט ל"כיכר השוק", בה החליפו אזרחים דעות והצביעו, ובה עוצבה
11 ראשית השיח הדמוקרטי. אלא, שבכיכר השוק עמדו אנשים בשר ודם, שפנים ושם להם. החשש
12 מפני פגיעה בחופש הביטוי ובדמוקרטיה, אם ניתן יהיה להסיר את מחסה האנונימיות, מאחוריו
13 מסתתרים המעוולים - נראה לי מוגזם, שלא לומר חשש שווא. כלום לא ידענו חופש ביטוי מלא לפני
14 פיתוח האינטרנט?
15

16 20. יש להדגיש: הטיעון המתמקד בהגנה על חופש הביטוי מטעה, שהרי אין מדובר בדרישה
17 לצנזורה מוקדמת, אלא בקבלת אחריות בדיעבד על גרימת נזק לזולת; אינני מבין מדוע יהיה אדם
18 אחראי לעוולה שגרם בפרסום בכל אמצעי-אחר שהוא, קונבנציונאלי או טכנולוגי - אך יהיה פטור
19 מכך אם פרסם את דבריו באינטרנט.
20

21 השופטת אגמון-גונן הרבתה לצטט בפס"ד סבו את דבריו של השופט ברק בפרשת אבנרי.
22 שם לא נעטר בית המשפט לדרישה למנוע מראש את הפרסום, או להגישו לעיון מוקדם. נקבע, כי יש
23 לאפשר ל"סופרים, מחברים, עיתונאים ומפרסמים אחרים ... לומר את שבלבם". אך, "לשאת
24 באחריות לכך" (הדגשה שלי - ז' ה'). זוהי כל התורה על רגל אחת. אין חופש בלתי-מוגבל, ללא
25 נשיאה באחריות. חופש כזה מוביל, בלשונו של השופט עמית בפרשת רמי מור, לניצול לרעה של
26 האנונימיות, בחסותו יהפוך חופש הביטוי "לחופש הביטוי והשיפויו" או "לזרימתו של רוע, רצון
27 להזיק", כדברי השופטת פלפל בפרשת מזמור.
28

29 21. ועוד; הגישה המחמירה, המצמצמת את המקרים הראויים לגילוי פרטי הגולש, שוללת
30 מהנפגע (לכאורה), להגן על זכותו החוקתית לכבוד ולשם טוב.
31

32 "הכבוד אינו רק עיקרון אובייקטיבי המנחה את המחוקק, אלא גם זכות
33 סובייקטיבית של הפרט, המעניקה לו את הרשות ואת היכולת לתבוע את קיומה
34 ואת כיבודה. מכוח הדוקטרינה של "התחולה העקיפה של זכויות היסוד במישור

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

1 הפרטי" חייב גם הפרט לכבד את הזולת ולא לפגוע בכבודו. הכבוד כזכות
2 סובייקטיבית של הפרט כלפי רשויות השלטון, אוסר על רשויות השלטון לפגוע
3 בכבודו של הפרט ... וכך חייבות רשויות השלטון למנוע פעולה של פרטים, הפוגעת
4 שלא כדין בכבודו של הפרט (העקרון של חובת רשויות השלטון להגן על קיומן של
5 זכויות היסוד ומימושן)" (גנאים, קרמניצר ושנור, 53).

6

7 22. כאמור, הגישה המצמצמת לגילוי - אינה מתיישבת עם חובת "רשויות השלטון", להגן על
8 קיום זכויות היסוד ולאפשר לנפגע למומש את זכותו.

9

10 גם כב' השופט עמית קבע בפרשת רמי מור - ודעתו מקובלת עלי - כי האנונימיות פוגעת
11 בזכות הגישה לערכאות, שאף היא זכות מן המעלה הראשונה, כאילו לשם הטוב אין כל משמעות
12 ברשת האינטרנט (שם, סעיף 33).

13

14 **מון הכלל אל הפרט - יישום הגישה המרחיבה בענייננו**

15

16 23. בית-משפט קמא סבר, כי הפרסום נשוא הדיון נחזה להיות הבעת דעה לגיטימית של לקוח
17 לא מרוצה.

18

19 אני מסכים לכך לגבי עיקרו של הפרסום, למעט משפט אחד: "הם אפילו ניסו לרמות בזמן
20 עשיית החשבון, והכל במסווה של טעויות שנעשות בתמימות..." (הנקודות במקור). במשפט הזה
21 גלומה, לכאורה, האשמה מפורשת ברמאות, בנוכחות מכוונת ומודעת, להבדיל מהבעת דעה
22 לגיטימית בשל חוויית קנייה רעה, כגון: "הם גם טעו בחשבון".

23

24 24. בענייננו, נתקיימו גם נסיבות שיש בהן משום "דבר מה נוסף", כדעת השופט עמית בפרשת
25 רמי מור, אף שלדעתי אין בהן צורך, ודי בחשש הממשי לקיום עוולה.

26

27 הפרסום חזר על עצמו שלוש פעמים בסך הכל, בשני אתרים. המערערת פנתה לגולשת
28 האנונימית לחדול ממעשיה ולהזדהות.

29

30 **הודעת עדכון**

31

32 25. לאחר הטיעונים בע"פ, הגיש בא-כוח המשיבה "הודעת עדכון", לפיה "דומה כי הערעור דנן
33 התייתר והמשך הדיון בו תיאורטי בעלמא, ולפיכך מתבקש בית המשפט הנכבד לדחות את

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו
בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

16 במרץ 2010

ע"א 1806-09 רבקה פלח - חנות "בייבי פלוס" נ' שירותי בריאות כללית - אגודה עותמנית

1 הערעור, מהטעם ש"בדיקת המשיבה אצל הגורמים המתאימים העלתה כי לא ניתן לאתר ולשחזר
2 כתובת ה- IP של הגולש/ת האנונימי/ת".

3

4

על הודעה זו הוגשה תגובתו של בא-כוח המערערת.

5

6 התנהלות זו תמוהה. טענה כי הסעד המבוקש הפך תיאורטי או אינו בר-ביצוע - אמורה
7 היתה להיטען בעוד מועד ולא בשלב זה. לא ברור גם מי הם "הגורמים המתאימים" ומהות הבדיקה
8 שנעשתה. אני מתעלם מהודעה זו והמערערת תשקול בוודאי את המשך צעדיה לאחר מתן פסק-דין.

9

10

סיכום של דבר

11

12 26. סיכום של דבר, אני מקבל את הערעור, ומורה למשיבה למסור למערערת את הפרטים
13 המזהים שיש בידה, כמבוקש ברישא לבקשה שהוגשה ביום 29.10.08 בבית-משפט השלום.

14

15 המשיבה "הפורמאלית" הודיעה, כי כל החלטה של בית המשפט תהיה מקובלת עליה.

16

17 המשיבה תשלם למערערת את הוצאות הערעור וכן שכ"ט עו"ד בסך 20,000 ₪ בתוספת
18 מע"מ והפרשי הצמדה וריבית מהיום עד יום התשלום. הערבות תוחזר למערערת.

19

20

המזכירות תמציא העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

21

22 ניתן היום, א בניסן תש"ע, 16 במרץ 2010, בהעדר הצדדים.

23

24

25

26

זאב המר, סגן נשיא

27